

СОНЯШНИК

РІК III.

ВЕРЕСЕНЬ — 1958 — SEPTEMBER

Ч. 33

РАНОК. ПОЧАТОК УЧБОВОГО ТИСЯЧА ДЕВ'ЯТЬСОТ ЩАСЛИВОГО РОКУ

НОВІ ШКІЛЬНІ ПІДРУЧНИКИ

Дмитро Кислиця, "ГРАМАТИКА УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ"
(Фонетика й морфологія)

Підручник пристосований до еміграційних шкіл (багато прикладів і вправ) уже друкується і вийде з друку не пізніш місяця жовтня. Це єдиний сьогоднішній підручник з граматики на еміграції.
Ціна: в Канаді і США — 1.50 дол., в Англії і Австралії — 11. шіл.

Петро Волиняк, "ДНІПРО",
історія української літератури й літературна читанка (хрестоматія) вже є в продажу тепер. Ця книжка — перероблена цілком колишня читанка для 5-ої класи "Дніпро".
Ціна: в Канаді і США — 1.50 дол., в Англії та Австралії — 10 шіл.

Повторні видання читанок "ЛАНИ" і "КИЇВ" уже зроблені у поширеному об'ємі і форматі, збільшено шрифти. Ціна їх: у Канаді і США — 1.25 дол., в Англії і Австралії — 10 шіл.

Є також у продажу "БУКВАР" і перша читанка Л. Деполович (четверте поправлене видання). Це без сумніву найкращий буквар на еміграції. Ціна: в Канаді і США — 1.25 дол. в Англії й Австралії — 10 шіл.

Петро Волиняк, "БАРВІНОК",
читанка для 2-ої класи (третє поправлене й поширене видання).
Ціна: в Канаді і США — 1.10 дол., в Англії та Австралії — 10 шіл.

Замовляти:

"NOWI DNI", P. O. Box 452, Term. "A", Toronto, Ont., Canada.

ОПРАВЛЕНІ РІЧНИКИ ЖУРНАЛІВ

"СОНЯШНИК"

Два річники в одній книжці (роки 1956-1957), 440 сторінок друку, у гарній полотняній оправі, золоте тиснення, ціна книжки 6.50

За один річник, 220 сторінок друку, гарна полотняна оправка, золоте тиснення, — ціна за книжку 4.50

Купіть для вашої дитини річник "Соняшника" — матимете найкращу дитячу книжку з різноманітним матеріалом, з багатьма ілюстраціями, чимало з яких виконані у двох кольорах, написана гарною мовою, сучасним правописом. Річник "Соняшника" позбавить клопоту — "Що дати почитати дитині?.."

Адміністрація.

МАЄМО ТАКІ ДИТЯЧІ ВИДАННЯ:

Тарас Шевченко — ВІРШІ, стор. 44, формат: 10 x 7, 42 ілюстрації і портрет Т. Шевченка роботи Слищенка. Кольоровий друк, обкладинка двокольорова, гарний папір. Ціна — \$0.90.

РАЙДУГА — збірка для дітей молодшого віку, стор. 16, формат 10 x 7 цалів, 26 ілюстрацій, гарний папір, кольоровий друк, обкладинка в 2-х кольорах. Ціна — \$0.35.

М. Трубляні — ПРО ДІВЧИНКУ НАТАЛОЧКУ І СРІБЛЯСТУ РИБКУ, стор. 16, формат 10 x 7 цалів, великі на всю сторінку ілюстрації, обкладинка в 2-ох кольорах. Ціна — \$0.40.

"СОНЕЧКО Й ХМАРИНКА" — збірка для дітей молодшого віку, стор. 16, формат — 10 x 7 цалів, 33 ілюстрації, гарний папір, кольоровий друк, обкладинка в двох кольорах. Ціна — \$0.35.

"РУКАВИЧКА", стор. 16, формат 10 x 7 цалів, великі й гарні ілюстрації, кольоровий друк.

Ціна — \$0.40.

Замовляти в "Нових Днях".

КАЧУКА

По гриби!
По гриби!
Приготуйте козуби!
Чималенькі —
На опеньки —
По дорозі не згуби!

Ми ввесь час живемо в місті.
Правда, в парк ходили влітку,
Тільки там доріжки чисті,
І ніде грибів не видно.

А тепер у справжній ліс
їдемо далеко авtom.
— Тату, є там вовк чи лис?
Може б нам його впіймав ти?
Тато каже: — В тій порі
Лис не вилізе з нори!
А проте, у разі кожному,
Не вернемося з порожнім:
Хоч не лиса — то лисичок!
По гриби,
По гриби!
Будуть повні козуби!

Ось і ліс!
Я з авта зліз,
Розгортаю листя й хмиз.
Де ховаються гриби?
Під сосну чи під дуби?
Під березу чи осику,
Під стареньку грушу дику??

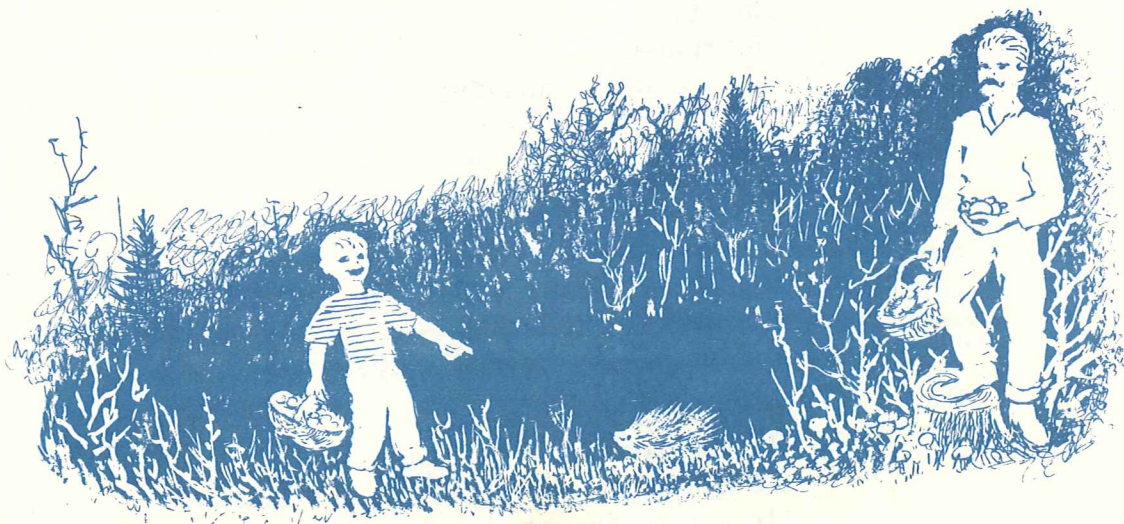
Нахиляюсь, присідаю...
Як впізнати — я не знаю —
Де гриби, де не гриби...
От що хочеш, те й роби!

Тато вчить: — Ось білий гриб:
Бачиш — листя я розріб.
Тут до всього треба звички...
Ці жовтенькі — то лисички.
Ці сухенькі —
То опеньки.
Ці пухкі —
То маслюки.
А дурненькі сироїжки
Вийшли просто на доріжки,
Лиш бери їх, та й у кіш,
А не хочеш — то залиш.

Тут я крикнув на весь гай:
— Тату! Тату! Помагай!
Тут такий великий гриб!!!
Щось колюче,
Страшно злюче,
Завбільшки як круглий хліб!

Тато в сміх:
— Оце поміг!
Це ж не гриб, це їжачок!
Бачиш — повно колючок!

Ген побіг мій гриб, гриб —
По стежечці диб, диб.

ЗНАЙ ІСТОРІЮ СВОГО НАРОДУ!

ПЕЧЕНІЗЬКА ОРДА

ВІДКИ ПРИЙШЛИ ПЕЧЕНІГИ?

У давні часи по українських степах мандрували різні дикі орди. Одною з найстрашніших і найжорстокіших орд були печеніги. Жили колись печеніги у степах між Волгою та Уралом. Коли на них почала натискати інша дика орда — торки (узи), то печеніги перейшли Волгу і посунулись у наші степи. Сталося це в 870 - 80 роках по Різдві Христовому.

За яких 50 - 70 років печеніги заняли весь степ від Дону до Дунаю. Печеніги перетяли шлях, що йшов від Києва по Дніпру в Грецію. Вони перестривали купців і грабили та вбивали їх. Торгувати тоді можна було тільки під охороною війська.

Українці, які перед тим жили в степах, мусіли відступати на північ до Києва. Печеніги були дуже дикою ордою: вони нападали на села й міста, усіх молодих людей брали в полон і продавали в рабство в Криму, а старих і малих вирізували. Так спустіли тоді степи українські.

У 968 році печеніги підійшли аж до Києва і оточили його. Тільки хитрістю кияни врятували своє місто.

КИЇВ БЕЗ КНЯЗЯ І БЕЗ ВІЙСЬКА

968 року велика печенізька орда напала на полянську землю. Саме тоді князем був молодий войовничий і хоробрий Святослав. Святослав більшу частину свого життя проводив у походах. Саме в той час він із своїм військом був у Переяславці на Дунаї.

Печеніги, довідавшись, що Святослав у Переяславці, а решта його війська була за Дніпром, ударили на полянську землю і підійшли до Києва. У Києві тоді була лиш княгиня Ольга (мати Святослава) із своїми малими онуками: Ярополком, Олегом та Володимиром.

Печеніги оточили Київ — не можна було ані увійти, ані вийти з нього, щоб кому вістку подати. Княже військо, що стояло за Дніпром, було мале і воєвода Претич боявся переходити Дніпро. Ольга наказала замкнути всі ворота і не пускала печенігів у Київ.

ВІДВАЖНИЙ І МУДРИЙ ЮНАК

Скоро в Києві не вистачило ні хліба, ні води. І не було змоги вийти з міста і повідомити воєводу Претича, що люди вже не мають сили боротись.

Кияни тужили й питали:

— Хто б вийшов з Києва, переплив Дніпро та сказав воєводі, що як не підійде він завтра з військом до Києва, то здамось печенігам?

Тоді сказав один юнак:

— Я проберусь до нашого війська.

— Іди, — відповіли йому кияни.

Узяв той хлопець уздечку і побіг у табір печенігів, питаючи:

— Чи не бачили тут мого коня?

Хлопець знав добре печенізьку мову й печеніги прийняли його за свого.

Так він пройшов між печенізькою ордою аж до самого Дніпра. Тоді швидко скинув з себе одяг, ускочив у ріку і швидко поплив на лівий берег.

Аж тоді зрозуміли печеніги, що перехитрив їх хоробрий український юнак. Кинулись вони йому навздогін, почали в нього стріляти з луків, але не попали і він швидко, швидко поплив через ріку.

З лівого берега наші воїни побачили його, послали йому назустріч човна й привезли його до княжого війська. І сказав воїнам хлопець так:

— Як не підійдете завтра з військом до міста, то люди здадуться печенігам.

Ця вістка налякала воєводу Претича. Зібрав він дружину і сказав до неї:

— Попливемо завтра човнами і, взявши княгиню з княженятами, утечемо на цей берег. Якщо ж не зробимо так, то погубить нас Святослав.

Так і зробили. На другий день, перед світанком, сіли в човни і голосно затрубили у військові труби. Люди в Києві почули й почали кричати.

Печеніги подумали, що то вернувся князь Святослав з дружиною і кинулись урозтіч. Печенізький князь, побачивши це, вернувся сам і запитався Претича:

— Хто це прийшов?

— Люди з того берега Дніпра, — відповів воєвода.

Печенізький князь запитав знову:

— А чи ти не князь?

— Ні, — відповів Претич. — Я підвладний його, прийшов з передовим загоном, а за мною йде військо з самим князем: незчисленна їх сила.

Так говорив Претич, щоб лиш налякати печенігів. Печенізький князь повірив Претичеві і сказав:

— Будь же мені другом!

— Так і зроблю, — відповів воєвода.

Вони подали один одному руки. Печенізький князь подарував Претичеві коня, шаблю і стріли. Претич подарував йому кольчугу, щит і меч.

І відійшли печеніги від Києва. Тоді кияни послали гінця до князя Святослава і сказали йому:

— Ти, князю, шукаєш чужої землі і про неї дбаєш, а свою

покинув. А нас трохи було не забрали печеніги. І матір твою, і дітей твоїх. Як не прийдеш і не оборониш нас, то таки нас заберуть. Невже ж тобі не шкода своєї батьківщини, старої матері й дітей своїх?

Почувши ці слова, Святослав дав наказ дружині сідати на коней і скоро вернутися в Київ. Привітав свою матір і дітей і дуже вболівав, що печеніги їх так налякали.

Потім зібрав велике військо, нагнав печенігів далеко в степи. І довго печеніги не верталися назад до Києва.

Так хоробрий і смілий юнак урятував княжу родину і всіх киян від печенізької неволі.

СМЕРТЬ СВЯТОСЛАВА

А через рік, як нагнав Святослав печенігів у степи, сказав він матері своїй Ользі і боярам так:

— Не люблю мені сидіти в Києві, хочу жити в Переяславці над Дунаєм — там середина землі моєї...

І відповіла йому його мати:

— Бачиш — я хвора; куди ж ти хочеш іти від мене? Як мене поховаєш, то йди куди захочеш...

А через три дні і вмерла княгиня Ольга. І плакали по ній і син її Святослав, і онуки її, і всі люди.

Поховав князь матір і полишав синів своїх на князювання: Ярополка — в Києві, Олега — в землі деревлянській, а Володимир став князювати аж у Новгороді. А сам Святослав пішов з дружиною в Переяславець над Дунаєм воювати болгарів і греків.

Довго бився князь з греками. Переміг їх і підписав з ними мир. Дали йому греки велику данину, і вертався князь з дружиною до Києва з великим багатством.

Уклавши мир з греками, поплив Святослав човнами по Дніпру до порогів. Старий воєвода Свенельд відраджував йому вертатись до Києва на човнах:

— Обійди, князю, — казав він, — пороги на конях, бо стоять коло порогів печеніги.

Але Святослав не послухав Свенельда і поплив з дружиною човнами.

А переяславці послали гінців до печенігів і переказали їм:

— Вертається князь український з невеликим військом. Забрав він у греків багато багатства і без числа полонених.

Печеніги, як почули це, то зараз же й пішли та й заступили пороги. Підійшов князь до порогів і бачить, що не пройдеш через них. Так він і залишився зимувати на берегах нижнього Дніпра. Скоро кінчились харчі і почався серед українського війська голод великий.

Весною пішов Святослав до порогів. Тут напав на нього печенізький князь Куря. Було печенігів дуже багато, а українців дуже

мало. Убили печеніги Святослава. Дуже втішились вони, що нема вже між живими хороброго князя-воїна. Відрубали йому голову і з черепа його зробили чашу й пили з неї.

Лиш невелика частина українського війська прорвалася і дійшла до Києва. Між ними був і воевода Свенельд, що відраджував князеві вертатися до Києва по Дніпру.

Було це року 972-го.

П. Волиняк

Генрі Лонгфелло

ЛІСНЯ ПРО ГАЙАВАТУ

Переклад з англійської
Костянтина Шмиговського

(Продовження)

Він в чарівних мокасінах
Семимильні робив кроки,
Й все йому здавалось мало
Серце кроки обганяло.
Йшов та йшов він без спочинку.
І от раптом шум закличний
Водоспадів Міннегаги
Він почув поперед себе.
«Що за звуки? — бурмотів він. —
Ой, які приємні звуки!»

На узліссі, на галяві,
Де з промінням гралась тіні,
Він табун оленів вгледів
І сказав своєму луку:
«Ти ж дивись, не зрадь мисливця!»
А стрілі: «Влучай надійно!»
Враз стріла зірвалась з співом,
В серце влучила оленя.
І підняв мисливець здобич
Та й подався швидше далі.

В стороні Дакотів диких
Перед входом до вігвама
Стрілороб сидів старенький,
Виробляв до стріл голівки
З халцедону та із яшми;
Поряд з ним — краса жагуча,
Його донька Міннегага,
Дівчина Вода Грайлива,
Що плела циновки з хмизу;
Батько думав про минуле,
Його донька — про майбутнє.

Думав, сидячи, той майстер,
Як колись стрілою з лука
Полював він на бізона
У лісах, в лугах, Маскодей,
Як ходив на дику гуску,
На крикливу гуску Ваву;
Споминав, як заїжджало
По ці стріли — поодинці
І загонами — вояцтво,—
Та — гай-гай! — давно вже зникли
Всі ті воїни хоробрі!
Нині воїни з жінками
Язиками лиш воюють...

А вона все споминала
Про мисливця — про чужинця,
Про вродливого хлопчину,
Що весняним свіжим ранком
Купував у батька стріли
І затримався в вігвамі.
Як виходив — озирнувся.
Вона чула, її батько

Вихваляв все мудрість, мужність
Того гостя молодого;
Чи ж зайде він знов по стрілі
До вігвама Міннегаги?
Все не клеїлась робота,
Бо думки були далеко.

Враз обоє вчули кроки,
Ніби щось зашурхотіло.
Й раптом, виринувши з лісу,
Коло них червонощокий
Опинився Гайавата
Із оленем за плечима.

Стрілороб на нього глянув,
Глянув спершу він спідлоба
І, стріли не доробивши,
Запросив зайти в вігвам свій;
Встаючи, сказав до гостя:
«Будь в нас гостем, Гайавато!»

Біля ніг краси-дівчини
Гість поклав свого оленя,
Гість поклав мисливську здобич.
І з циновки погляд ніжний
Підвела дівчина вгору
Та й промовила до нього:
«Будь в нас гостем, Гайавато!»

Був просторий і високий
Іх вігвам із шкір оленя,
Весь дакотськими богами
Розмальований до верху,
Двері ж мав такі низенькі,
Що, ввійшовши, Гайавата
Мало був не зачепився
Пір'ям об міцний одвірок.

Встала юна Міннегага,
Підвелась Вода Грайлива
І, відклавши вбік циновку,
Принесла води з струмочка;
Страву в мисці подавала,
З глини зробленій майстерно,
Воду — в дзбанику луб'янім;
Прислухалась до розмови
Між старим і прийшлим гостем,—
Та не вилетіло жодне
Слово з ніжних вуст дівчини.

Мов вві сні все прислухалась
До розмови Гайавати.
Говорив він, як Нокоміс
Його змалку доглядала,
Говорив про товариство
Чібібасо-музики,

Квезінда могутчу силу,
Про заможні і щасливі
Дні в країні Оджибвеїв,
У чарівнім, тихім краї.

«Після тяжких літ незгоди,
Війн і сварок безконечних
Мир настав між племенами
Оджибвеїв і Дакотів»,
Так промовив Гайавата.
На закінчення додав він:
«Щоб жили ми в мирі вічно,
Щоб союз наш був міцніший
І серця в нас бились разом,
Дай за мене свою доньку,
Заміж видай Міннегагу,
Найвродливішу в Дакотах!»

Стрілороб старий не зразу
Відповів на слово гостя;
Запалив свою він люльку
І, поглянувши на нього
Потім на кохану доньку,
Гордо мовив Гайаваті:
«Згоден, якщо згодна донька,
Якщо згодна Міннегага!»

І закохана дівчина
Ще прекраснішою стала,
І відразу ж, без вагання
Підійшла до Гайавати,
Тихо сіла поряд з гостем
І сказала, зашарівшись:
«Я піду за тебе, любий!»

Ось як сватавсь Гайавата,
Ось як взяв за себе доньку
У старого стрілороба
В стороні Дакотів диких.

Із великого вігвама
Він з дружиною виходить
Та й веде її додому
Через тундри та болота,
Залишивши стрілороба
На порозі у вігвामі.
І ще довго вони чули,
Як пороги Міннегаги
Ім гукали іздалека:
«Будь щаслива, Міннегаго!»

Стрілороб старий вернувся
Знов до стріл своїх мисливських,
Працював він на осонні
Й бурмотів собі тихенько:

«Он як з доньками буває...
Ми їх любим і лелієм,
Щоб була якась опора;
Та от з'явиться хлопчина,
У орлине вбраний пір'я,
Між вігвамами походить,
Виграваючи на дудку,
Поморгає на дівчаток,
Вибере собі найкращу
Й до свого веде вігвама».

Молодим здалась дорога
Через ліс той безконечний,
Через луки, ріки й гори
Найприємнішою в світі.
І обом їм захотілось,
Щоб дорога була довша;
Тож ішли вони повільно,
Не прискорювали кроку.

Свою милу через ріки
Гайавата переносив
Так легенько, мов пір'їнку,
На руках своїх могучих;
Розчищав він їй дорогу,
Відгинав гілля густее,
Курені їй на ніч ставив,
Слав постіль з трави і моху
І багаття при порозі
Йї розводив буйне з хмизу.

Всі вітри йшли поряд з ними
Лугом, лісом і болотом;
Зорі чуйними очима
Їхній сон оберігали.
З засідки в дуплі дубовім
Стежила за ними пильно
Славна білка Аджідомо,
Кроленя ж мале Вобассо,
Заховавшись біля стежки,
Крадькома звідтіл дивилось,
Сидячи на задніх лапах,
Як закохані йшли мимо.

Був прийнятний шлях додому:
Їм пташки пісень співали
І про любовці, й про щастя;
Овеїса щебетала:
«Будь щасливий, Гайавато,
Із дружиною своєю!»
Опічі червоногрудий
Так співав: «Живи щасливо,
Міннегаго, з чоловіком!»

Сонце радісно дивилось
І казало: «Любі діти!

Гостра неристь — темні тіні,
А кохання — промінь сонця;
Все життя — це сяйво й тіні;
Прав з любов'ю, Гайавато!»

З неба місяць блідолиций
Заглядав в курінь дівочий,
І казав: «О любі діти!
День — тривожний, ніч — спокійна;
Чоловік — властолюбивий,
Жінка — квола та безсила;
Прав з терпінням, Міннегаго!»

Так ішли вони додому;
Так вернувся Гайавата
До старенької Нокоміс
І приніс їй сяйво сонця,
Промінь місяця і зірок,—
Сяйво вогнища приніс їй —
Він привів їй Міннегагу,
Найкрасивішу в Дакотах,
У краю жінок вродливих.

xi

ВЕСІЛЬНИЙ БЕНКЕТ ГАЙАВАТИ

Озкажу, як По-Пак-Ківіс,
Як вродливий Єнадізі
Танцював під час бенкету
На весіллі в Гайавати;
Як шляхетний Чібіябос

Там співав пісень кохання;
Як чудесний оповідач
Іагу, хвалько великий,
Споминав чудні пригоди,
Щоб гостей розвеселити,
Щоб весілля було краще,—
Щоб не ремствували гості.

Пишний був бенкет Нокоміс
На весіллі в Гайавати:
Чаші всі були із липи,
Світлобілі і блискучі;
Із бізонячого рогу
Були ложки — теж блискучі.

Всім сусідам розіслали
Гілочки верби із листям,—
Знак, що просять завітати
Всіх їх на весільну учту.
І прийшли весільні гості,
Вбрані в одяг найпишніший,
В поясах коштовних, в хутрах,
В сукнях з китицями, в бусах,
Розмальовані яскраво.

І прекрасний По-Пак-Ківіс,
Той ледачий Єнадізі,
Що любив скрізь вносить чвари.
Дівав, наче божевільний,—
На запрошення підвівся.

Вмів він весело гуляти,
Танцювати вмів на лижах,
Добре знав з м'ячем всі ігри,
Де і хист, і риск потрібні;
Добре знав він, як слід грати.
Знав він гру в Фігури й Чашу,
Кантессу — гру з крем'ярами.
Воїни його дражнили
Боягузом-Шогодайя
Та ледачим Єнадізі;
А проте ці всі образи
Мало важили для нього:
По-Пак-Ківіса любили
І жінки, і всі дівчата.

(Далі буде)

Учні української школи в Гленрої, біля Мельбурну, Австралія.
У центрі (зліва направо): керівник школи учитель М. Соловей,
голова батьківського комітету о. Борис Стасичин і секретар
батьківського комітету п. Пташник.

Фото: А. Сав'юк

МИКОЛА ТРУБЛАЇНІ

**МАНДРИ
ЗАКОМАРИКА**

ІЛЮСТРАЦІЇ В. СЛИЩЕНКА

ПРИБОРКУВАЧ ДИКИХ ЗВІРІВ

оча Закомарик ледве діставав носом до столу, але був надзвичайно хоробрий та відважний. Якось він дуже наївся каші, набрався сили і вирішив зробитися приборкувачем диких звірів.

— Подамся в мандри, ловитиму різних звірів та приборкуватиму їх, — сказав хлопчик і клацнув язиком. Він дуже ловко клацав. Так: клац-клац!

ЛОВИ БІЛЯ КОПАНКИ

Н

егайно Закомарик помандрував на леваду. Там, під старими вербами, була копанка, вкрита ряскою і лататтям. Хлопчик підійшов до копанки й побачив, як з води виплигнув зелений звір і сховався у траві. Страшний звір впіймав павучка і проковтнув.

Закомарик зняв шапку, обережно підповз до того звіра і сміливо кинувся на нього. Накрив звіра шапкою та й закричав: „Ура!“

Потім засунув руку під шапку й витяг відтіля здобич. То була зелена жабка. Хлопчик одніс звіра додому, посадовив у велику коробку та поставив йому бляшанку з водою.

Увечері Закомарик заквакав, мов справжня жаба: „Ква-ква, ква-ква!“ Зелена жабка відповіла йому: „Кква-кква-кква!“ Вона трішки гаркавила.

СТРАХОВИЩЕ В КОМОРІ

У коморі жило страховище. Ночами воно шаруділо і всіх лякало, бо продирано мішки й торбинки, нищило крупу, муку, гризло цукор. Удень страховище десь ховалося.

Закомарик поставив у коморі пастку, повісив на гачок принаду, а сам, прислухаючись, сів за дверима. Довго і терпляче чекав. Коли чує: хлоп—грюкнула пастка. То впіймалося страховище.

Закомарик швидко одчинив двері, схопив пастку, виніс її і побачив, як там метушилася сіра мишка.

Хлопчик сховався за канапу і запищав, немов миша. Сіра мишка почула і відповіла йому.

Так Закомарик почав вивчати мову звірів.

ГОРОБЕЦЬ-МОЛОДЕЦЬ

Закомарик навчився вдавати голоси всіх звірів та птиць; то цвірінчав, мов справжній горобець, то гудів, мов бджола, то цвірчав, як коник, а хрюкав не гірше кожного поросяти.

Хлопчик помітив, що в повітку серед двору залітають горобці. Він помандрував туди. Сів у повітці, накrywся рядном і почав цвірінчати. Скоро почув, що

якийсь горобчик йому відповідає. Закомарик скочив на ноги й ураз причинив двері. Горобчик пурхнув навітки, але запізнився і вилетіти з повітки не зміг. Закомарик швидко впіймав горобця-молодця й посадовив у клітку.

АРТИСТИ

Закінчивши лови диких звірів, Закомарик почав привчати їх до себе. Годував і напував їх з власних рук. Вони швидко звикли до Закомарика і стали йому кращими друзями. Потім хлопчик узявся вчити горобчика співати, мишку й жабку танцювати, а сам грав на сопілці.

Тепер Закомарик та його друзі зробилися артистами. Тільки-но хлопчик заграє, горобчик ту ж мить починає співати, а мишка, ухопивши під боки жабку, рушає в танок.

Якось Закомарик зробив язиком „кляц-кляц!“ і сказав:

— Тепер я мандруватиму по світі разом із своїм театром.

Воскресіння

Грицько БОЙКО

Малюнки В. РЕШЕТОВА

ЧОМУ ТИМНО ПОДРЯПАНИЙ

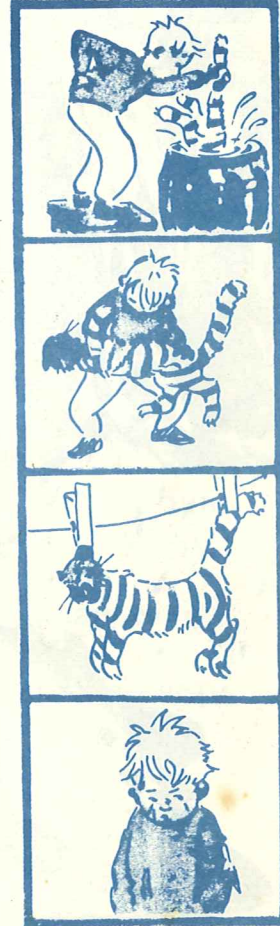
— Чого це ти подряпаний? —
Юрко Тимка пита.
Тимко йому відказує:
— Та я ж купав кота...

— А я от не подряпаний,
Хоч теж купав свого...
— Еге, ти не викрутував
І не сушив його.

ПРО ВЕЛИКІ ВУХА

Запитала у татуса
Донька-щебетуха:
— Чи слон хоботом бере
Слоненя за вуха?
— А навіщо це слону?
Так робить негарно...
— Жаль, такі великі вуха
Пропадають марно!..

МУХА КУРЯВУ ЗНЯЛА

Сіла муха на машину
Відпочити на хвилину.
Повезла машина муху,
По дорозі мчить шодуху.

Муха крильцями тріпоче,
Муха весело дзумкоче,—
Запишалася мала:
— От я куряву зняла!

„СОНЯШНИК”, ілюстрований місячник для дітей.

Редактор — Петро Волиняк

Передплата на рік: Канада — 3.00 дол., США — 3.50 дол., Англія — 20 шилінгів, інші країни — рівновартість 3.00 доларів.
Передплату і все листування слати на адресу:

“NOWI DNI”, Box 452, Term. “A”
Toronto, Ont., Canada.